Ωδή εις το χαμένο ροφό

written by Σιόρα Λέντζω | 14.02.2023

Ένεκα των ημερώνε, η Σιώρα- Λέντζω στιχώνει… ωδή εις το χαμένο ροφό

Φουμάδες σα με πιένουνε εούτο τον γκαιρό
και δεν ηξέρω πού πρατώ και πού θε ν’ αρεβάρω,
στέκω στον αντιμάμαλο, τα κύματα θωρώ

και τσι μπομπές σου μαρτυρώ εις τον αντίκρυ φάρο.

Το κρίμα που σ’ αγάπησα, στα φύκια ομολογώ,
από σουπιά πως σ’ έχασα απόφαση να πάρω.
Εις την πλανέφτρα θάλασσα, να πέσω να πνιγώ,
ή τότσο τα στραγάλια μου να μπω για να φρεσκάρω;

Τα όκια μου κολίτσιανοι πλανιώνται στ’ ανοιχτά,
σε ψάχνουν,γυαλουρίζουνε και με κερνούν αλμύρα,
ρουμπώνω και δυο πάτελες που βρήκα στα ρηχά
και μασουλώντας βλαστημώ την άδική μου μοίρα.

Θυμόμαι τσι λαλέτες σου, τ’ αυτιά σου νοσταλγώ,
σκοντάφτω και σπεδίζομαι πάνω σ’ενα αρμυρίκι,
κι αφού στεγνή από σκουτιά δεν πρόκαμα να βγω,
να μάσω κι ένα απλόχερο, για δόλωμα, σκουλίκι.

Τώρα που το μελέτησα κουκούργιασα ξανά,
γκράντε φαούρα με ‘πιακε και ξιώμαι μπρος κι απίσω,
όσο κι αν τρέχω να κρυφτώ απ’ ότι με πονά,
πες μου, με τόσους σκώλικες πώς να σε λησμονήσω;

Ψάχνω με τ’ ακροδάχτυλα στον άμμο για να βρω
μια πίνα, μια γυαλιστερή, δώρο μη με ξεχάσεις,
και πιένω μια γυαλόπουτσα παχιά και δροσερή,
που αν είχες όμοια θα ‘σουνε ο κάπρος τση θαλάσσης.

Αφού συγκατατέθηκαν οι μοίρες κι οι καιροί
εούτο το απόχτημα για σένα εχω μόνε,
με τα θαλασσοκυμματα το στέλνω να σε βρει,
κι άμα πεινάσεις, μη ντραπείς… φάτον’ ολάκερόνε.

Να τη γοδέρεις χαίροντας, απόδε και στο εξής,
όσο για την εκτίμηση τέγεια δεν αμφιβάλλω,
τόμου κουνιέται τ’ άρμπουρο και μεσοθαλασσής,
μια ανάμνησις αμαρτωλή σου σφίγγει τον καβάλο.